

У Національній філармонії виступила німецько-вірменська піаністка з київським минулим Ліліан Акопова. Публіка настільки захоплено зустрічала довгоочікувану гостю, що, на жаль, так і не помітила, що головним героєм вечора став диригент Національного симфонічного оркестру Володимир Сіренко.

Ліліан Акопова виїхала до Німеччини майже десять років тому, але в нас її до цих пір називають однією з найперспективніших вітчизняних піаністок. Ще будучи ученицею Київської спеціалізованої школи ім.Лисенка, вона засвідчила свою обдарованість перемогою на фортепіанному конкурсі ім. Володимира Крайнєва (1996 рік). У період навчання у Мюнхенській вищій школі музики і театру за класом знаменитої піаністки Елісо Вірсаладзе лауреатські звання і премії так і сипалися на неї. Змагатися виконавиця любить і досі, а між конкурсами регулярно дає концерти. І цілком можливо, що 27-річна піаністка перебуває на старті запаморочливої кар'єри і завдяки чудовим музичним і зовнішнім даним незабаром стане кумиром для багатьох.
Те, що публіка в цей вечір прийшла "на Акопову", було видно неозброєним оком – їй діставалися найбільш тривалі та шалені оплески. Приводів "почути і померти", звичайно, більш ніж достатньо: у піаністки феноменальне поєднання поетичності викладу і точності гри, при якому музичне полотно будь-якого твору немов дихає, і дуже акуратне, дбайливе поводження з партитурою. Фортепіанний концерт # 1 Брамса якнайкраще підійшов для демонстрації цих її блискучих якостей, і, навіть зупинившись посеред виконання (перешкодила, ймовірно, установка "російської школи" на обов'язкову гру напам'ять), Ліліан Акопова не зіпсувала загального приємного враження.
Практично ж непоміченим у цей вечір залишилося те, що мало б радувати – неймовірно тонка робота Володимира Сіренка над партитурою. Керівник Національного симфонічного оркестру давно вже негласно вважається головним диригентом країни, але наче зі знижкою на бідність національного ґрунту і слабкість вітчизняної диригентської школи. Слухаючи нинішній концерт, про ці нюанси можна було забути – перед публікою стояв диригент світового масштабу, здатний своєю власною інтерпретацією заступити чужі трактування.
Віртуозно опрацьованою була вся програма, починаючи з брамсового фортепіанного концерту, в якому оркестр начебто на других ролях, і закінчуючи двома симфонічними партитурами – поемою "Макбет" Ріхарда Штрауса та Симфонією # 103 Гайдна. З Гайдном начебто все зрозуміло: цей твір знайомий усім ще з музичної школи, але Володимир Сіренко зумів подати несподівано нове його трактування, в якому вивів на

світ божий приховані підголоски, вивірив баланс і зумів вибудувати форму, гідну захоплення.
Зі Штраусом ситуація значно цікавіша: хоч партитуру і було створено у 80-ті роки XIX століття, композитор навмисно ускладнив її, щоб потім єхидствувати над сучасниками, які боялися до неї навіть доторкнутися. То ж зрештою здійснив прем'єру самостійно. У нас за цей твір зазвичай не беруться, але для пана Сіренка штраусова "Макбет", схоже, частина грандіозного плану, відповідно до якого концертна сітка нинішнього сезону рясніє найскладнішими партитурами XIX і XX століть. Незважаючи на гнітючу масивність цієї симфонічної поеми, диригент надав їй стрункіх обрисів і спритно впорався з буйним характером музики. І те, що публіка відреагувала на виконання "Макбета" вже дуже спокійно, свідчило лише про те, що пан Сіренко вирвався далеко вперед свого слухача.

Комерсант